

УДК 342.9

К. М. Куркова
кандидат юридичних наук,
завідувач відділу науково-правових експертиз
та законопроектних робіт
Науково-дослідного інституту публічного права

АНАЛІЗ ЗМІСТУ ПОЛОЖЕНЬ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО НАУКОВУ І НАУКОВО-ТЕХНІЧНУ ДІЯЛЬНІСТЬ»: АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ

Вступ. 16 листопада 2016 року у Верховній Раді України відбулися парламентські слухання «Про стан та проблеми фінансування освіти і науки в Україні» [1]. Зокрема, констатовано наявність загрозливого стану фінансування освіти і науки, недосконалість правового забезпечення, застарілість матеріально-технічної бази, несприятливість інвестиційного клімату, «відтік мізків за кордон» тощо. Проте, незважаючи на актуальність питання Верховна Рада України тільки 12 липня 2017 року схвалила Рекомендації зазначених парламентських слухань [2]. 15 листопада 2017 року Комітет з питань науки і освіти на розширеному засіданні [3] констатував, що стагнація науково-технічної сфери держави набуває незворотних процесів.

Окремі питання адміністративно-правового регулювання у науковій та науково-технічній сфері під різним кутом зору досліджували вітчизняні науковці: В.Б. Авер'янов, О.Ф. Андрійко О.М. Бандурка, Ю.П. Битяк, О.В. Дьяченко, Н.І. Золотарьова, В.К. Колпаков, Т.О. Коломоєць, С.В. Ківалов, Є.Б. Кубко, В.І. Курило, О.В. Кузьменко, М.Н. Курко, В.В. Коваленко, В.Т. Комзюк, О.П. Рябченко, М.Ф. Стахурський, В.В. Цветков та ін. Проте, в працях науковців єдиний комплексний аналіз адміністративно-правового регулювання розвитку науково-технічного потенціалу відсутній, тобто не розглядається в якості існуючої проблеми адміністративно-правової науки.

Постановка завдання. Метою статті є здійснення теоретико-правового аналізу змісту положень Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», проблемних питань адміністративно-правового статусу суб'єктів державного регулювання та управління у сфері наукової і науково-технічної діяльності.

Результати дослідження. Одним із фундаментальних національних інтересів України є сталий розвиток національної економіки, громадянського суспільства і держави для забезпечення зростання рівня та якості життя населення [4, ст. 3]. 26 листопада 2015 року набрала чинності нова редакція Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» [5]. Відповідно до положень Закону рівень розвитку науки і техніки є визначальним чинником прогресу суспільства,

підвищення добробуту громадян, їх духовного та інтелектуального зростання. Закон акцентує увагу на необхідності пріоритетної державної підтримки розвитку науки як джерела економічного зростання і невід'ємної складової національної культури та освіти, створення умов для реалізації інтелектуального потенціалу громадян у сфері наукової і науково-технічної діяльності, забезпечення використання досягнень вітчизняної та світової науки і техніки для задоволення соціальних, економічних, культурних та інших потреб.

Іншими словами, науково-технічний потенціал держави є основою її економічної могутності. В свою чергу, ефективність науково-технічного потенціалу країни, його розвитку, залежить від державної політики, яка має ґрунтуватися на виваженій правовій основі, а відтак – полягає у забезпеченні принципів належного державного управління.

У цьому сенсі Д. Ю. Стиглиць, відомий американський економіст, лауреат Нобелівської премії з економіки, у праці «Економіка державного сектора» констатує надзвичайно просто, запитуючи (мовою оригіналу): «Як государство влияет на экономику?» [6, с. 10].

Тобто, державний вплив або публічне адміністрування в цілому у сфері економіки, питаннях освіти, науки і техніки, зокрема, що стосується розвитку науково-технічного потенціалу, має ґрунтуватися на чітких та прозорих принципах належного державного управління.

З дати прийняття Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» минуло багато часу. Проте аналіз наукових праць свідчить, що перспективи розвитку науково-технічного потенціалу України відповідно до репрезентованих законом положень виявилися марними, оскільки до цього часу закон фактично не працює, а його реалізація відкладається на невизначений термін.

Преамбула Закону містить надзвичайно важливе положення, яке полягає в тому, що закон призначений для визначення фінансових засад функціонування і розвитку у сфері наукової і науково-технічної діяльності, створення умов для провадження наукової і науково-технічної діяльності, задоволення потреб суспільства і держави у технологічному розвитку.

Проте, як ми вбачаємо, в 2016 та 2017 роках на підставі законів про Державний бюджет України [7] законодавець вніс зміни в Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність», відповідно до яких було: порушено принцип незворотності дії в часі (не маючи особливих підстав для зменшення фінансування передбаченого законом, виходячи з наявних фінансових ресурсів); надано право застосовувати норми і положення зазначеного закону у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України. Дослідження свідчить, що практика необґрунтованого зменшення фінансування освіти і науки набула системності. Зокрема, це стосується й Закону України «Про освіту» (2016 рік – фінансування у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України на підставі Закону України № 928-VIII від 25 грудня 2015 року) [8].

Як ми відзначали, одним з численних головних обов'язків держави є: сприяння розвитку у сфері освіти, наукової і науково-технічної діяльності; створення умов щодо розвитку науково-технічного потенціалу, а в цілому – створення гідних умов життя людини. Держава несе відповідальність перед людиною за свою діяльність, а тому не має права посилаючись на фінансову неспроможність. Відповідно до ст.ст. 1, 3, 8 Конституції України держава не має права відмовлятися від узятих на себе фінансових зобов'язань, передбачених законами. Конституція не містить жодного посилання, що обов'язки держави підлягають коригуванню в залежності від її фінансових можливостей. Також варто зауважити, що ознакою правової держави і верховенства права є те, що «Конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані. При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод» (ст. 22).

Відповідно до приписів ст. ст. 85, 92, 95, 96 Конституції України тільки Верховна Рада України має право затверджувати щорічний Державний бюджет України, вносити зміни до нього, визначати будь-які видатки на загальносуспільні потреби, розмір і цільове спрямування цих видатків, в тому числі й на потреби освіти, науки і техніки, розвиток науково-технічного потенціалу.

Повноваження Кабінету Міністрів України визначені Конституцією та Законом України «Про Кабінет Міністрів України» [9]. Відповідно до ст. 4 вищевказаного Закону вищий орган у системі органів виконавчої влади у своїй діяльності повинен керуватися Конституцією та законом, який регламентує його діяльність. Тобто Кабінет Міністрів України не наділений правом внесення змін до законів про Державний бюджет України. Відповідно до приписів ст. 116 Конституції Уряд України повинен лише забезпечувати виконання затвердженого Верховною Радою України бюджету. Го-

ловний обов'язок Уряду – забезпечення реалізації приписів Конституції та прийнятих законів, а тому його втручання шляхом застосування норм і положень закону у порядку та розмірах, встановлених на власний розсуд (тобто, надання права коригувати закони підзаконними нормативними актами, виходячи з фінансових можливостей держави) слід вважати таким, що суперечить приписам Конституції та загально визнаним принципам теорії держави і права, оскільки безпосередньо порушується принцип конституційності процедури щодо внесення змін до законів.

Більше того, вчинення Кабінетом Міністрів України дій щодо визначення порядку та розмірів фінансування розвитку науково-технічного потенціалу є порушенням принципу розподілу державної влади, закріпленого ст. 6 Конституції України (розмежування функцій гілок влади та недопущення їх привласнення однією з гілок влади), а отже, і самої системи стримувань і противаг.

З огляду на вищевикладене є підстави зробити такі висновки: дії законодавця порушують принципи правової держави і верховенства права, встановлені ст. ст. 1, 8, 54 Конституції України; Кабінет Міністрів України має виключно право і обов'язок використовувати кошти тільки відповідно до конституційних приписів та закону про Державний бюджет України.

Відповідно до теми дослідження варто також зауважити, що ст. 45 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» передбачає застосування солідарної відповідальності. Проте, покладення на адміністративний орган цивільної відповідальності суперечить не тільки принципам правової держави і верховенства права, але й приписам базового акту цивільного законодавства України. Кабінет Міністрів України є суто адміністративним органом – органом виконавчої влади, який зобов'язаний здійснювати забезпечення виконання Конституції і законів України. Отже, цілком зрозуміло, що внаслідок неналежного виконання чи невиконання функцій та обов'язків, вчинення дій та прийняття актів, внаслідок чого людині та державі спричинена шкода конкретні посадові особи Кабінету Міністрів України повинні нести відповідальність.

З цього приводу Ж. Ведель, французький адміністративіст [10, с. 27] вказує: «Поняття виконання закону значно ширше, ніж це може здатися на перший погляд. Воно означає, що на виконавчу владу покладені різноманітні обов'язки». Науковець також зауважує, що «Управління і адміністративне право ні з точки зору педагогічної, ні з точки зору теоретичної не можуть бути визначені самі по собі. Їхнє визначення може бути дане тільки виходячи з конституції» [10, с. 25].

До речі, статті 113-120 Конституції України, які присвячені діяльності Кабінету Міністрів

України, взагалі не містять жодного посилання про будь-який вид відповідальності органів виконавчої влади. Свого часу А. Токвіль [11], французький соціолог, історик і політичний діяч акцентував увагу, що встановлення відповідальності всіх посадових осіб перед судом не призводить до ослаблення урядової влади. Такі дії можуть лише викликати довіру і повагу народу до тих, хто здійснює державне управління [11, с. 96]. Влада без відповідальності – це підстава для безмежного свавілля [11, с. 288].

В контексті вищесказаного вважаємо необхідним звернутись до приписів Конституції Французької Республіки, які за своїм змістом мають надзвичайно важливе значення: «Стаття 68-1: Члени Уряду несуть відповідальність за діяння, вчинені ними при здійсненні повноважень, які кваліфікуються на момент вчинення як злочини або проступки» [12, с. 44]. Отже, одним з важливих принципів адміністративного режиму публічної влади є відповідальність публічної влади, у силу якої публічні юридичні особи повинні відшкодувати збиток, заподіяний або з їхньої вини, що обумовила збиток, або в силу інших причин [12, с. 65].

Повертаючись до аналізу Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», вбачається доцільним звернути увагу на те, що даний закон взагалі не містить визначення поняття «науково-технічний потенціал», має тільки деякі посилання: розвиток і зміцнення науково-технічного потенціалу (ст. 41); розвиток наукового і науково-технологічного потенціалу (ст. 43); формування та ефективне використання наукового та науково-технічного потенціалу (ст. 45); концентрація науково-технічного потенціалу (ст. 56); розвиток науково-технічного потенціалу (ст. 59).

З огляду на тему дослідження, визначення сутності розвитку науково-технічного потенціалу потребує розкриття даного поняття. Аналіз літератури та наукових досліджень свідчить, що у науці відсутнє єдине розуміння зазначеного поняття.

Так, наприклад, А.Ф. Мельник, А.Ю. Васіна, Т.Л. Желюк та інші науковці [13, с. 231] вважають, що науково-технічний потенціал визначається сукупністю матеріальних, трудових і фінансових ресурсів, які спрямовуються у сферу науково-технічної діяльності і здатні забезпечити ефективне використання суспільної праці. На думку авторів навчального посібника «Національна економіка», науково-технічний потенціал – це можливості, які є в розпорядженні країни в галузі науково-дослідних і дослідно-конструкторських розробок. Це досягнення фундаментальної та прикладної науки, нові технології, дослідно-експериментальна база, а також науково-технічні й конструкторські кадри високої кваліфікації [14, с. 72].

З огляду на різноманітні точки зору більш до речним і конструктивним вбачається визначення

досліджуваного поняття, що наведене у монографії О.М. Селезньова «Научный потенциал современного общества. Методология исследования» [15, с. 25]. Автор відзначає, що науково-технічний потенціал – це накопичений суспільством рівень знань у комбінації з матеріальними й організаційними умовами, що забезпечують використання цих знань із метою науково-технічного і соціального прогресу. Не менш вдалим з точки зору адміністративно-правової науки вбачається пояснення поняття, що наведене у економічному словнику-довіднику [16, с. 208]: «Наукові ресурси (науково-технічний потенціал) – сукупність факторів, що характеризують стан і можливості розвитку технічного прогресу в даній країні або галузі. Включають матеріально-технічну базу науки, наукові кадри, накопичений фонд відкриттів, винаходів і зразків техніки й технології, систему організації й фінансування наукових досліджень».

З огляду на викладене є підстави зробити висновок, що розвиток науково-технічного потенціалу знаходиться в повній залежності від стану матеріальних і організаційних умов, які безпосередньо мають забезпечуватись державою. Іншими словами – забезпечення розвитку науково-технічного потенціалу потребує належної державної підтримки, як це й встановлено ст. 54 Конституції України: держава зобов'язується сприяти розвитку науки. Проте, цілком зрозуміло, що зобов'язання держави, як абстрактно-філософської категорії, підлягають виконанню суто живими особами. Діяльність державних органів, як зазначав свого часу відомий російський фахівець з питань державного права О.С. Алексєєв, це (мовою оригіналу): «суть ничто иное, как физические лица» [17, с. 12].

Відповідно до Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» такі обов'язки у вигляді повноважень делеговані Кабінету Міністрів України (ст. 41), центральним органам виконавчої влади (ст. 42) та іншим центральним органам виконавчої влади (ст. 43). Перелік повноважень визначено абстрактними термінами: «вживає, взаємодіє, визначає, залучає, здійснює, забезпечує, затверджує, засновує, розглядає, розробляє, координує, формує, укладає, сприяє» тощо.

З огляду на зазначене є сенс відзначити, що «Безпека права припускає наявність достатньо строгого апарату концептів і не менш строгої термінології» [18, с. 389]. Аналіз положень Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» свідчить, що такі важливі для належного державного управління інститути, як «обов'язок», «функція», «відповідальність», «влада» та «повноваження» не знайшли відображення при визначенні правового статусу державних інституцій та їх представників.

Щодо важливості дотримання вимог лексикології свого часу А.Б. Венгерів, фахівець з питань

теорії держави і права акцентував увагу, що «... обґрунтування різних юридичних позначень, понять, як у цій, так і в інших областях, це не якась казуїстика або схоластика, а, навпаки, досить важлива наукова і практична справа, якщо згадати, що за всім цим стоять живі люди, їх діяльність, благополуччя, а часом і життя» [19, с. 209].

Варто також навести точку зору Г.В. Атаманчука [20, с. 189-190] щодо юридичного оформлення управлінських функцій державних органів. Так, автор відзначає, що не вимагає особливих доказів теза про те, що поставлена перед державним органом мета і набір управлінських функцій, які він повинен здійснювати заради поставлених перед ним цілей, повинні бути ясно й вичерпно описані в його компетенції. Лише тоді стає зрозумілим, для чого створений державний орган і як він реально діє. На думку науковця опис завдань, замість опису цілей і управлінських функцій є нічим іншим, як ребусом. Подібна невизначеність у тому, що і як зобов'язаний робити державний орган у сфері управління, веде до того, що при начебто б посиленій управлінській активності керовані об'єкти не відчувають діючих керуючих впливів. Автор акцентує увагу, що питання про правову характеристику управлінських функцій державних органів і відповідно про їхнє закріплення в компетенції державних органів є не абстрактно-теоретичним, а безпосередньо практичним, оскільки воно веде до вдосконалення правового статусу державних органів і поліпшенню на цій основі їх управлінської діяльності.

Російський науковець Є.Б. Абросімова, говорячи про необхідність перетворення апарату державного управління та системи органів виконавчої влади, констатує, що консервативні тенденції набирають силу, а тому мова все одно має йти «про виявлення і установлення процедурних правил саме для держави, причому в особі найпоширенішого носія державної влади – чиновника, і, отже, у якості ще одного консервативного фактора слід ураховувати незацікавленість цього специфічного суб'єкта в перетвореннях» [21].

Висновки. Відповідно до принципів правової держави і верховенства права держава не має права відмовлятися від узятих на себе фінансових зобов'язань, передбачених Конституцією України і законами. Однією із головних причин загрозливого стану фінансування освіти і науки є практика необґрунтованого зменшення фінансування освіти і науки, яка набула системності і має безпосередній причинний зв'язок з порушенням принципів правової держави і верховенства права саме внаслідок дій законодавця.

Всупереч приписам ст. 116 Конституції України, відповідно до яких на Кабінет Міністрів України покладено обов'язок забезпечувати виконання затвердженого Державного бюджету України,

законодавець надав виконавчому органу право коригувати бюджет шляхом застосування норм і положень закону у порядку та розмірах, встановлених всупереч прийнятому закону на власний розсуд. Проте, як доведено, Кабінет Міністрів України має лише право і обов'язок використовувати кошти Державного бюджету тільки відповідно до конституційних приписів та закону про Державний бюджет України.

Обов'язок сприяння державою розвитку науки не повинен порушуватися законодавцем, оскільки пріоритетом відповідно до вимог ст. 54 Конституції України є не фінансові можливості держави, а її обов'язок забезпечувати розвиток науково-технічного потенціалу.

Відсутність умов розвитку науково-технічного потенціалу України має безпосередній причинний зв'язок з діями законодавця, який замість чіткого визначення змісту адміністративно-правового статусу центральних органів виконавчої влади, що полягає у деталізації обов'язків, функцій і відповідальності представників цих державних інституцій, наділяє останніх лише імперативними повноваженнями.

Зазначена проблема на нашу думку збільшується внаслідок відсутності чітких процедурних правил (правил поведінки, які ґрунтуються на правових інститутах, якими є обов'язки і відповідальність) виконання будь-якої функції суб'єктами державного регулювання та управління у сфері наукової і науково-технічної діяльності.

Відповідальність настає за умов неналежного виконання чи невиконання функцій та обов'язків, вчинення дій та прийняття актів, внаслідок чого людині та державі спричинена шкода. Проте, стала практика довільного тлумачення законодавцем важливих для належного державного управління термінів не сприяє реалізації принципів правової держави та верховенства права, а точніше – суперечить приписам ст. 54 Конституції щодо сприяння розвитку науки.

Література

1. Про парламентські слухання на тему: «Про стан та проблеми фінансування освіти і науки в Україні» від 16 листопада 2016 року. URL: <https://www.kmu.gov.ua/ua/diyalnist/vzayemodiya-z-vr-ukrayini/parlamentski-sluhannya-u-verhovnij-radi-ukrayini/2016-rik/pro-parlamentski-sluhannya-na-temu-pro-stan-ta-problemi-finansuvannya-osviti-i-nauki-v-ukrayini-16-listopada-2016-rokuu-verhovnij-radi-pid-golovuvannyam-pershogo-zastupnika-golovi-verhovnoyi-radi-ukrayini-gerashenko-iv-vidbulisya-parlamentsk-5a6a02d1e4880>
2. Про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Про стан та проблеми фінансування освіти і науки в Україні»: постанова Верховної Ради України від 12 липня 2017 року № 2133-VIII. Відомості Верховної Ради. 2017. № 34. Ст. 374.
3. Протокол засідання № 73 від 15 листопада 2017 року: Комітет з питань науки Верховної Ради

України; Стенограма розширеного засідання Комітету з питань науки і освіти від 15 листопада 2017 року URL: <http://kno.rada.gov.ua/documents/zasid/75091.html>

4. Про національну безпеку України: Закон України від 21 червня 2018 року № 2469-VIII. Відомості Верховної Ради. 2018. № 31. Ст. 241.

5. Про наукову і науково-технічну діяльність: Закон України від 26 листопада 2015 року № 848-VIII [Із змінами станом на 18.01.2018 р.]. Відомості Верховної Ради. 2016. № 3. Ст. 25.

6. Стиглиц Дж.Ю. Экономика государственного сектора. М.: Изд-во МГУ; «ИНФРА-М». 1997. 720 с.

7. Про Державний бюджет України на 2016 рік: Закон України від 25 грудня 2015 року № 928-VIII [Із змінами станом на 22.12.2016 р.]. Відомості Верховної Ради. 2016. № 5. Ст. 54; Про Державний бюджет України на 2017 рік: Закон України від 21 грудня 2016 року № 1801-VIII [Із змінами станом на 09.11.2017 р.]. Відомості Верховної Ради. 2017. № 3. Ст. 31.

8. Про освіту: Закон України від 23 травня 1991 року № 1060-XII [Із змінами станом на 23.05.2017; втратив на підставі Закону № 2145-VIII від 05.09.2017 р.]. Відомості Верховної Ради УРСР. 1991. № 34. Ст. 451.

9. Про Кабінет Міністрів України: Закон України від 27 лютого 2014 року № 794-VII [Із змінами станом 06.12.2018 р.]. Відомості Верховної Ради України. 2014. № 13. Ст. 222.

10. Ведель Ж. Административное право Франции. М.: «Прогресс», 1973. 512 с

11. Токвиль Алексис де. Демократия в Америке. М.: «Прогресс», 1992. 554 с.

12. Шаповал В. М. Конституція Французької Республіки. К.: Москаленко О. М., 2018. 56 с.

13. Мельник А.Ф., Васіна А.Ю., Желюк Т.Л. Національна економіка: навч. посіб. К.: Знання, 2011. 463 с.

14. Мельникова В.І., Мельникова О.П., Сідлярчук Т.В. Національна економіка. Навч. посіб. 2ге вид. перероб. та доп. К.: Центр учбової літератури, 2012. 248 с.

15. Селезнев А. М. Научный потенциал современного общества. М.: Изд-во МГУ. 1989. 144 с.

16. Гацалов М.М. Современный экономический словарь-справочник. Ухта: УГТУ. 2002. 371 с.

17. Алексеев А.С. Къ учению о юридической природе государства и государственной власти (По поводу Эмпирическихъ исследований д-ра Лингга и Субъективного реализма проф. Коркунова). Москва: Типо-литография Высоч. утвержд. Т-ва И.Н. Кушнеревъ и К. 1894. 35 с.

18. Бертельс Ж.Л. Общая теория права. М.: Издательский дом «NOTA BENE», 2000. 576 с.

19. Венгеров А.Б. Теория государства и права: Учебник для юридических вузов. М.: Юриспруденция. 2000. 528 с.

20. Атаманчук Г.В. Теория государственного управления: Курс лекций. М.: Изд-во «ОМЕГА-Л». 2005. 584 с.

21. Абросимова Е.Б. Административная юстиция в России: Институциональные и процессуальные аспекты / Правовой научно-практический журнал «КОДЕКС-INFO». 2003. № 7–8. URL: <http://law.rufox.ru/view/22/901900185.htm>

Анотація

Куркова К. М. Аналіз змісту положень Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність»: адміністративно-правові аспекти. – Стаття.

Стаття присвячена теоретико-правовому аналізу змісту положень Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», проблемним питанням адміністративно-правового статусу суб'єктів державного регулювання та управління у сфері наукової і науково-технічної діяльності. Зроблено висновок, що практика необґрунтованого зменшення фінансування освіти і науки набула системності і має безпосередній причинний зв'язок з порушенням принципів правової держави і верховенства права.

Ключові слова: науково-технічний потенціал, адміністративне право, суб'єкти державного регулювання та управління, правовий статус, обов'язки, функції, відповідальність, влада, повноваження.

Аннотация

Куркова К. М. Анализ содержания положений Закона Украины «О научной и научно-технической деятельности»: административно-правовые аспекты. – Статья.

Статья посвящена теоретико-правовому анализу содержания положений Закона Украины «О научной и научно-технической деятельности», проблемным вопросам административно-правового статуса субъектов государственного регулирования и управления в сфере научной и научно-технической деятельности. Сделан вывод, что практика необоснованного уменьшения финансирования образования и науки приобрела системность и имеет непосредственную причинную связь с нарушением принципов правового государства и верховенства права.

Ключевые слова: научно-технический потенциал, административное право, субъекты государственного регулирования и управления, правовой статус, обязанности, функции, ответственность, власть, полномочия.

Summary

Kurkova K. M. Analysis of the content of the provisions of the law of Ukraine «On scientific and scientific-technical activity»: administrative and legal aspects. – Article.

The article is devoted to theoretical and legal analysis of the contents of the provisions of the Law of Ukraine «On scientific and scientific and technical activity», problematic issues of the administrative and legal status of subjects of state regulation and management in the field of scientific and scientific and technical activities. It is concluded that the practice of unjustified reduction of financing of education and science has become systematic and has a direct causal link with the violation of the principles of the rule of law and the rule of law.

Key words: scientific and technical potential, administrative law, subjects of state regulation and management, legal status, duties, functions, responsibility, authority, powers.